

Nr 251

Av herr **Andersson, Birger**, om tullfrihet för ortopediska artiklar m. m.

(Lika lydande med motion nr 298 i Andra kammaren)

En rad åtgärder har vidtagits för att underlätta de höggradigt invalidiserades ställning. Som exempel kan nämnas att dessa vid anskaffning av åtskilliga tekniska hjälpmedel, t. ex. proteser och invalidvagnar, erhåller statligt bistånd. För hörapparater utgår emellertid i allmänhet endast visst bidrag.

Kostnaderna för dessa hjälpmedel stiger ofta till betydande belopp. Det är angeläget att dessa kan nedbringas. Till de höga kostnaderna bidrar att importen av en del sådana artiklar är tullbelagd.

Frågan om nedsättning av tullen för nödvändiga hjälpmedel för vanföra togs upp till behandling vid Nordiska rådets sjätte session, varvid följande rekommendation (rek. nr 33/1958) till regeringarna antogs: "Nordiska rådet rekommenderar regeringarna att snarast möjligt vidtaga åtgärder för genomförande av tullfrihet eller i förekommande fall tullättnader vid import av proteser, invalidvagnar och andra nödvändiga hjälpmedel för vanföra."

I enlighet med rekommendationen har en aktningvärd liberalisering skett för handeln med dessa varor. I Finland är sålunda importen av samtliga invalidhjälpmedel helt fri, och i de övriga nordiska länderna kan en rad hjälpmedel införas utan tull.

För Sveriges del gäller att endast invalidvagnar utan mekanisk drivanordning samt hörapparater för lomhörda är tullbelagda — med 10 resp. 5 procent. Dessa varor är tullfria i de andra nordiska länderna med undantag för Danmark, där en tull på 5 procent uttas för hörapparater.

I de två likalydande motionerna I: 298 och II: 368 vid 1959 års riksdag yrkades på fullständig tullfrihet för dessa två varukategorier även i Sverige. Bevillningsutskottet avstyrkte i sitt betänkande 25/1959 bifall till motionerna. Detta skedde bl. a. med den motiveringen att de inhemska producenterna — främst tillverkarna av hörapparater — måste betala tull för vissa i den färdiga produkten ingående delar. Man uttalade också att den svenska industrien var beroende av tullskyddet för att i de hörselskadades eget intresse kunna tillgodose kravet på kvalitet och service. Vad slutligen beträffar invalid- och sjukvagnar anfördes att i förslaget till ny tulltaxa år 1958 en tullsats av 10 procent av värdet bedömdes utgöra en lämplig avvägning av tullskyddet för den inhemska tillverkningen.

Det torde kunna ifrågasättas om dessa argument fortfarande äger bärkraft. Ett införande av tullfrihet för ifrågavarande invalidhjälpmedel behöver inte innebära att de svensktillverkade produkterna blir utkonkurrerade av kvalitativt mindre goda men billigare utländska varor. Genom handelsförhandlingar med främmande länder har under senare år de svenska tullarna slopats eller avsevärt reducerats för en rad olika varor. Man har härvid kunnat konstatera att svensk industri besitter en utomordentligt stor förmåga att anpassa sig till nya konkurrensförhållanden. Tiden borde nu vara mogen för genomförande av en sådan ordning att de vanföras berättigade önskemål om invalidhjälpmedel till rimliga priser kan tillgodoses genom fullständig tullfrihet för alla slag av dylika hjälpmedel.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte besluta att ändra gällande tulltaxa i enlighet med följande:

- 87.13 Barnvagnar samt invalid- och sjukvagnar utan mekanisk framdrivningsanordning; delar till dylika fordon:
 A. Barnvagnar 10 procent
 B. Invalid- och sjukvagnar fri
- 90.19 Ortopediska artiklar, härunder inbegripet medicinskirurgiska gördlar, bråckband o. d., konstgjorda lemmar, tänder och ögon samt andra proteser, hörapparater för lomhörda, spjälor och liknande artiklar för behandling av frakturer fri

Stockholm den 24 januari 1963

Birger Andersson
